

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Naděždy Řehákové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **P. E.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3/936, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2014, čj. OAM-55/ZA-ZA14-P07-2014, e. č. B001982, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 7. 2014, čj. 42 Az 3/2014-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **3400 Kč**, která bude propočtena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 4. 2014, čj. OAM-55/ZA-ZA14-P07-2014, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle §10a písm. e) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že se jednalo již o třetí žádost žalobkyně (obě předchozí byly neúspěšné; rozhodnutí o prvé z nich bylo přezkoumáno i v řízení před Krajským soudem v Ostravě a Nejvyšším správním soudem). Jejím tvrzením, že se v zemi původu obává svého otce, jenž jí měl nutit k podstoupení obřízky z náboženských důvodů, se žalovaný zabýval již v předcházejících řízeních. Nynější opakovaná žádost přitom neobsahovala žádné nové skutečnosti odůvodňující její nové meritorní posouzení. Žalovaný zároveň neshledal, že by se situace v zemi původu žalobkyně zásadním způsobem změnila tak, aby mohla založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) žalobu proti tomuto rozhodnutí v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud konstatoval, že žalobkyně neuvedla žádný nový důvod pro podání své žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž s případnými jinými poměry v její zemi původu se žalovaný vypořádal dostatečně.

[3] V kasační stížnosti proti zamítavému rozsudku krajského soudu žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) uvedla, že žalovaný se dostatečným způsobem nezabýval možnou změnou situace v zemi jejího původu ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, neboť si v této souvislosti neopatřil aktuální informace. Krajský soud pak dle názoru stěžovatelky zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť se nevypořádal s jí v žalobě, resp. žádosti o přiznání jejího odkladného účinku, namítaným zhoršením situace v Nigérii (krajský soud v této souvislosti jen poukázal na závěry žalovaného stran možnosti vnitřního přesídlení). Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost buď odmítl pro nepřijatelnost, nebo jako nedůvodnou zamítl. S konkrétními odkazy na obsah správního spisu vyvracel žalovaný stěžovatelčina tvrzení a připomenul s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že azylové řízení neslouží k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky.

[5] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s ustanovením § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[6] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vložil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Závěry v tomto rozhodnutí traktované jsou zcela použitelné i v nyní projednávané věci; vzhledem k jejich všeobecné dostupnosti a četnou judikaturou Nejvyššího správního soudu podepřené ustálenosti postačí na ně odkázat.

[7] Stěžovatelka výslovně neuvedla, v čem spatřuje důvody zakládající přijatelnost podané kasační stížnosti, avšak lze dovodit, že dle stěžovatelky jsou těmito důvody nedostatečně zjištěný skutkový stav věci žalovaným a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě zakládala přijatelnost kasační stížnosti a postačovala by k jeho zrušení. Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Absencí takto vytýčených požadavků Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. Krajský soud naopak přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal. Konkrétně s námitkou zhoršení situace v zemi stěžovatelčina původu se krajský soud zabýval na stranách 4 a 5 svého rozhodnutí; závěrem k této námitce uvedl, že „*skutečnosti, na které poukázala žalobkyně ve své žádosti o odkladný účinek, plně korespondují se zjištěními žalovaného ohledně situace v zemi původu a nejsou v rozporu s hodnocením obsaženým v žalobou napadeném rozhodnutí.*“

[9] Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že v posuzované věci nevystala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena. Problematikou

pokračování

opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval již v řadě svých rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 30. 6. 2009, čj. 4 Azs 23/2009-64, či rozsudek ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65).

[10] Ve shora citovaném rozsudku rozšířeného senátu čj. 3 Azs 6/2011-96, na nějž stěžovatelka poukázala, Nejvyšší správní soud řešil primárně otázku, zda je třeba přípustnost opakované žádosti posuzovat nejen z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, ale i z hlediska udělení doplňkové ochrany. Jak však stěžovatelka správně upozornila, Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí vyslovil i obecný závěr, dle kterého „[o]důvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany [...] musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ V této souvislosti je tak zapotřebí korigovat názor krajského soudu, dle kterého je citovaný judikát pro posuzovanou věc nepříhodný. Uvedený závěr totiž na nyní projednávaný případ zcela jistě dopadá, což ovšem Nejvyšší správní soud jen dále utvrzuje v tom, že v něm nebyla řešena žádná právní otázka, k níž by se ve své judikatuře doposud nevyjádřil.

[11] Nejvyšší správní soud přitom v souladu s krajským soudem neshledal, že by se žalovaný v této souvislosti dopustil jakéhokoli pochybení. Žalovaný totiž požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany vytyčeným ve shora citovaném rozsudku rozšířeného senátu čj. 3 Azs 6/2011-96 bezezbytku dostal. Sama stěžovatelka ve své (opakované) žádosti o udělení mezinárodní ochrany připustila, že žádné nové skutečnosti neuvedla. Žalovaný si přitom opatřil dostatečné množství aktuálních informací o zemi stěžovatelčina původu, jež shrnuje na straně 4 a 5 svého rozhodnutí.

[12] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky; proto ji dle § 104a s. ř. s. odmítl.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.

[14] Ustanovené advokátce se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, přiznává odměna za zastupování 3100 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem částka 3400 Kč, která bude placena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu